

Het perfecte meisje

Leesexemplaar

ANJA FELIERS
Het perfecte meisje

Van Halewyck

© 2019, Anja Feliërs en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Zetwerk: Asterisk*, Amsterdam

D/2019/7104/63
ISBN 978 94 6383 010 2
NUR 332

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

Roxane

Ze reed naar huis toen het al donker was. De warmte van de afgelopen dagen hing nog in de straten waardoor haar vel nog smeriger aanvoelde dan het al was.

Ze probeerde zich te concentreren op de weg voor haar. Op de huizen. Op de paar auto's die haar voorbijreden. Alles was goed genoeg om haar af te leiden, om haar gedachten niet te brengen naar dat ene moment. Naar die ene kamer. De kamer waar hij was. Waar hij haar verwachtte. Om dingen te doen die te goor waren om hardop uit te spreken.

Toch kon ze er niet onderuit.

Ze had beloofd alles te doen wat hij vroeg.

Dat hij veel vroeg, was te verwachten. Dat zij het bijna niet meer kon verdragen, was iets waar ze te weinig rekening mee had gehouden.

Toen ze thuiskwam, haastte ze zich om haar fiets in de garage te zetten. Haar moeder was nog niet terug. Daar was ze blij om. Ze opende de achterdeur, liep het huis in, de trap op, riep haastig een groet naar haar jongere zus die zoals gewoonlijk op haar kamer zat en vluchtte de badkamer in, deed de deur op slot.

Ze schopte haar schoenen uit, trok haar kleren van haar lijf en ging ijlings in de douche staan. Ze opende de kraan, en kon nauwelijks wachten tot het water warmer werd. Het douche-water stroomde over elke centimeter van haar lichaam, maar

nog voelde haar huid vies, besmet, geïnfecteerd. Hoe hard ze ook schrobde en schuurde, hoeveel douchegel ze ook gebruikte, aan haar binnenkant kon ze niet schuren en het was daar waar ze zijn vingers voelde. Dwingend. Eisend.

Ze liet zich vallen tegen de muur en wist dat ze dit niet kon volhouden. Haar lichaam was een vreemde voor haar geworden. Ze voelde er zich niet meer in thuis. Het voelde hol aan. Koud.

Wat moest ze doen? Wat kon ze doen?

Haar zusje Faye klopte plotseling op de badkamerdeur. Roxane schrok.

‘Is alles goed met je?’ klonk de stem van haar zus.

‘Ja’, antwoordde Roxane. Ze rechtte haar schouders, veegde de tranen weg die zich vermengd hadden met het water en vermande zich.

Het moest.

Ze had immers geen andere keuze.

Julie

De knal was luid en onverwacht.

Julie bevroor.

Even vergat ze dat ze maar half aangekleed in haar slaapkamer stond. Ze keek naar de openstaande deur en reconstrueerde het geluid dat ze had gehoord. Ze vergat dat Lucas haar net had proberen te verleiden. Dat haar moeder net op tijd was binnengevallen en Lucas kordaat had weggestuurd.

Julie had niet begrepen wat haar had bezield. Wat ze zich in hemelsnaam in haar hoofd had gehaald.

‘Mama?’ riep ze verbaasd, misschien een tikkeltje bezorgd, vanuit haar zolderkamer.

Maar haar stem had niet hard genoeg geklonken. Haar moeder zou het onmogelijk kunnen horen.

Ze stak haar andere been haastig in haar jeans toen de tweede knal weerklonk. Haar handelingen bevroren. Nu pas beseftte ze wat dit geluid was.

Verbijsterd keek ze op.

Een schot.

Dit was het geluid van een geweer of een pistool.

‘Mama?’ Julie vloog strompelend op de deur af, haastig haar broek optrekkend. Ze snelde naar de trapleuning en staarde naar beneden. Haar nog natte haar plakte tegen haar gezicht. Opnieuw riep ze haar moeder. Harder. Hard genoeg deze keer. Haar moeder moest haar nu wel horen, waar ze ook was.

Julie merkte hoe de angst in haar stem doorklonk. Ze probeerde iets te zien. Maar de duisternis beneden in de gang maakte dat onmogelijk.

Zonder zich te bedenken stormde ze op haar blote voeten de trappen af. Op dat moment hoorde ze hoe een deur dichtsloeg.

‘Mama?’ riep ze nogmaals, maar er kwam geen antwoord.

Toen ze eindelijk beneden kwam, bleef ze verbijsterd staan.

In de halfdonkere gang ontwaarde ze op de grond het lichaam van haar moeder. Het schokte op een vreselijke manier en uit haar moeders keel ontsnapten gorgelende geluiden.

‘*Oh my god*’, fluisterde Julie ontzet. Ze haastte zich dichterbij, liet zich op haar knieën bij haar moeder vallen.

‘Mama?’ zei ze opnieuw. De angst verlamde haar stem. Ze keek naar haar moeder. Haar ogen waren gesloten. Haar lichaam bleef schokken. Haar handen zaten op haar buik geklemd. Nu pas zag Julie het bloed. Het bloed dat zich door haar kleren heen een weg naar buiten zocht.

‘*Oh my god, oh my god...*’ Paniekerig herhaalde Julie steeds opnieuw de woorden. Ze vloog op en liep haastig, strompelend naar de keuken. Ze zocht de huistelefoon, maar vond hem niet onmiddellijk. Zuur steeg op uit haar keel terwijl ze naar de woonkamer liep. Maar hoe ze ook zocht, ze vond de huistelefoon niet. De wanhoop die ze voelde, maakte haar bang. Doodsbang. Ze moest terug naar boven. Naar haar zolderkamer. Daar lag haar telefoon.

Radeloos liep ze terug de gang in. Haar moeder lag daar nog steeds. Maar ze schokte niet meer. Julie bleef staan. Ze staarde haar verbijsterd aan. Wat moest ze doen? Wat moest ze in hemelsnaam doen?

Hevig gebonk op de voordeur deed haar schrikken. Even bleef ze besluiteloos staan tot ze besepte dat er misschien hulp was. Hulp van buitenaf. Ze liep langs het levenloze lichaam van haar moeder en snelde op de voordeur af. Er kleefde iets plakkerigs aan haar voeten. Ze besepte dat het bloed was. Haar moeders bloed. Toen ze de voordeur opende, stond ze opnieuw oog in oog met hem. Maar alles was veranderd.

Lucas!

Ze staarde hem aan alsof hij een geest was. Ook hij keek haar vreemd aan.

‘Lucas’, bracht ze toen met moeite uit. Haar stem klonk schor.

‘Mama’, voegde ze er alleen maar aan toe. Nu pas besepte ze dat haar gezicht nat was van de tranen.

‘Wat is er?’ zei Lucas. Zonder te aarzelen schoof hij de deur open en duwde hij Julie opzij. Door de openstaande deur werd de gang verlicht. Een spoor van bebloede voetstappen werd zichtbaar. Het spoor liep tot bij de stille gedaante op de vloer.

‘Kathleen!’ schreeuwde Lucas. De ontzetting in zijn stem was echt. Julie zag hoe hij naar haar toe snelde en zich op zijn knieën bij haar liet vallen.

‘Kathleen?’ zei hij. Steeds opnieuw. Steeds indringender. Maar er kwam geen reactie. Hij keek naar het bloed dat uit haar moeder stroomde. Julie liep langzaam terug de gang in.

Lucas legde zijn vingers op haar moeders hals. Toen stond hij op en pakte zijn telefoon uit zijn broekzak.

Wat Julie niet had kunnen doen, voerde hij koelbloedig uit. Hij belde de hulpdiensten. Hij gaf korte instructies. Duidelijk en zakelijk. Julie hoorde het, maar registreerde het nauwelijks.

Ze zag nu pas goed hoe erg haar moeder toegetakeld was. Haar gezicht was wit. Zo wit. IJzig wit. Het bloed op en rondom haar was zo rood en zo overvloedig dat Julie er misselijk van werd. Ze knielde naast haar moeder neer en pakte haar hand vast. Die voelde koud en krachteloos aan. Maar ook nat en plakkerig van het bloed.

Julie boog zich voorover naar haar moeder. Haar stem klonk fluisterend, maar haar woorden waren duidelijk.

‘Niet weggaan, mams. Niet weggaan. Niet nu. Laat me alsjeblieft niet alleen.’

Ze voelde nauwelijks dat Lucas zijn hand op haar schouder drukte.

Ze voelde niks meer, behalve die eindeloze leegte in haar binnenste en het verstikkende gevoel dat ze alles wat ze had dreigde te verliezen.

Roxane

Roxane keek naar het papiertje dat voor haar lag en slikte.

Kathleen Verlinden.

Ze had de naam van de psychologe toevallig opgevangen op school, maar haar moeder zei altijd dat toeval niet bestond, dus wist ze dat ze hier iets mee moest doen.

Op weg naar huis, op de fiets samen met haar zusje Faye, was ze er bij elke kilometer die ze aflegde meer van overtuigd geraakt. Ze moest contact opnemen met Kathleen Verlinden. Roxane wist wel dat de psychologe haar probleem niet zomaar kon laten verdwijnen, maar ze was ervan overtuigd dat wanneer ze haar verhaal kon doen aan wie dan ook, het ergste leed misschien al geleden zou zijn. Ze had gehoord dat Kathleen Verlinden eerder deze week neergeschoten was. Daar had haar moeder aan de keukentafel iets over verteld. Maar Roxane wist niet hoe ernstig het gesteld was met de vrouw, dus wilde ze haar toch nog proberen te contacteren.

Thuis had ze zich naar haar kamer gehaast. Haar moeder was nog niet terug van het werk en haar jongere zus ging met een zak chips voor de televisie zitten.

Op het internet had ze al snel Kathleen Verlindens nummer gevonden en ook haar adres. Het was een meevaller dat ze op fietsafstand van hun huis woonde. Maar dat maakte het tegelijkertijd een stukje gevaarlijker. De kans dat ze ontdekt zou worden, werd zo een stuk reëler.

Nauwkeurig had Roxane alles op een papiertje geschreven terwijl ze voelde hoe haar hart bonkte in haar borstkas.

Nu, met het telefoonnummer voor haar en de telefoon in haar hand, dook de twijfel op.

Wat als het uitkwam? Wat als haar vreselijke geheim toch ontdekt zou worden?

Roxane schudde haar hoofd, overtuigde zichzelf van de noodzaak dit te doen.

Ze dacht na. Ze wist niet goed hoe ze het moest aanpakken. Hoe vertelde ze iets wat zo verschrikkelijk was dat alleen de gedachten eraan haar al benauwden? De beelden in haar hoofd waren vreselijk. Het gevoel in haar lichaam was onbeschrijflijk. Maar ze moest hier iets mee doen. Het moest stoppen. En snel. Ze kon dit niet langer alleen dragen. Daarvoor was de pijn te intens... Ze kon dit niet blijven volhouden. Elke keer dat hij haar aanraakte, werd het erger. Dacht ze het niet meer aan te kunnen. Maar ze moest. Een keuze had ze niet.

Julie

Julie keek voor de zoveelste keer op haar telefoon. Het wachten duurde eindeloos.

‘Ze is al meer dan anderhalf uur weg’, zei ze tegen Lucas, die naast haar zat. Ze waren de enigen in de wachtruimte.

‘Het kan nog wel even duren, Julie’, zei Lucas. Hij keek haar bezorgd aan. ‘Ik vermoed dat ze nog een tijd met haar bezig zullen zijn. Ze heeft veel bloed verloren en ze zullen haar de aandacht geven die ze nodig heeft.’

Julie knikte en beet op haar onderlip. Ze hoorde hoe voorzichtig Lucas in zijn uitspraken was. Ze besepte zelf ook dat haar moeder er erg aan toe was. Dat ze naar alle waarschijnlijkheid inwendig erg toegetakeld was. Maar ze durfde er niet verder over na te denken. Ze wist hoe Marc gestorven was. Ze wist wat een kogel kon aanrichten. Maar ze wilde zich niet voorstellen dat ze ook haar moeder zou kunnen verliezen. Ze was dit jaar al te veel kwijtgeraakt.

‘Nog geen reactie van je vader?’ vroeg Lucas.

Julie keek opnieuw naar haar telefoon en schudde haar hoofd.

Het voelde nog steeds vreemd om Lennert te zien als haar vader. Nog niet zo lang geleden dacht ze nog dat Marc dat was. Was Lennert niet meer dan de vroegere grote liefde van haar moeder. Maar alles was veranderd. Marc bleek niet haar biologische vader te zijn, alhoewel dat voor haar nog steeds zo aanvoelde, ook al was hij nu dood.

En Lennert... Hoe goed hij het allemaal ook bedoelde, ze had het er moeilijk mee om haar hart zomaar open te stellen en hem volledig als vader te erkennen. Het leek alsof ze Marc daarmee verraadde.

‘Nee’, antwoordde ze. ‘Maar ik heb een duidelijk bericht ingesproken. Ik vermoed dat hij het niet heeft gehoord. Anders zou hij al wel hier zijn.’

Julies telefoon maakte een geluid. Lucas keek op.

‘Berichtje van Liesbeth’, zei Julie voordat ze het binnengekomen bericht las. ‘Ze is onderweg hierheen.’

‘Ze zal zich ook wel rot geschrokken zijn’, zei Lucas.

‘Ja, ze was net nog bij haar geweest’, zei ze.

Julie stond op en liep naar het raam. Ze staarde naar buiten, de duisternis in. Het was laat in de avond en op de weg naast het ziekenhuis zag ze de lichten van voorbijrijdende auto’s.

‘Ik vraag me af wie haar dit heeft aangedaan.’ Ze bleef naar buiten kijken en liet haar woorden hun werk doen. Toen draaide ze zich om en keek Lucas aan.

‘Wie haat haar zo erg dat ze neergeschoten moest worden?’

Lucas staarde voor zich uit en haalde zijn schouders op.

‘Ik weet het niet’, zei hij emotioneel. ‘Ik begrijp dit ook niet.’

Julie bleef Lucas aankijken. Ze vond het vreemd dat hij teruggekomen was. Haar moeder had Lucas de deur gewezen nadat hij had geprobeerd om haar, Julie, te verleiden. Het was bedoeld als een vreselijke wraakactie van Lucas naar haar moeder toe, ingegeven door een overvloed aan drank. En nu vocht haar moeder op de operatietafel voor haar leven.

‘Waarom ben je teruggekomen?’ vroeg ze.

Opnieuw haalde hij zijn schouders op. Zijn blik bleef afge-
wend. Hij aarzelde.

‘Ik weet het niet’, zei hij toen. ‘Ik voelde me slecht om wat ik had gedaan. Ik wist dat ik te ver was gegaan. Dat ik jou en Kathleen had gekwetst. Ik had dat niet mogen doen, Julie. Ik heb een ontzettende stommitieit begaan.’

Lucas keek Julie aan. Hoewel ze twijfelde aan de oprecht-
heid van zijn woorden en zijn excuses, klonk hij overtui-
gend.

Ze ging op de vensterbank zitten. Ze sloot een tel haar ogen. De beelden van haar en Lucas in de douche zaten nog in haar hoofd, op haar netvlies gebrand. Ze huiverde als ze eraan dacht wat er tussen hen had kunnen gebeuren als haar moeder niet tussenbeide was gekomen. Ze mocht er niet aan denken dat ze seks zou hebben gehad met Lucas. Uitgerekend Lucas, de man die zo lang zo belangrijk was geweest voor haar moeder. Maar daar was het natuurlijk juist misgegaan. Toen Lennert weer opdook in haar moeders leven en ze daarmee alle zorgvuldig weggestopte gevoelens toeliet, maakte Lucas nauwelijks nog een kans. En dat terwijl hij alles voor haar had achtergelaten.

Julie opende haar ogen en keek naar Lucas. Misschien was het nu de tijd om alles uit te leggen.

‘We zijn beiden fout geweest, Lucas. Jij wilde wraak nemen op haar, maar ik ook.’

Lucas keek verbaasd op.

‘Je moet je niets in je hoofd halen. Ik voel niets voor jou. Niet zoals een vrouw iets voor een man kan voelen. Maar mama heeft mij zo gekwetst de laatste maanden. Mijn leven is niet meer wat het was. En dat zal het nooit meer worden.’

Hoe graag ik ook wil geloven dat Marc mijn echte vader was, hij was het niet. Mijn hele verleden is herleid tot een leugen. Een leugen die in stand gehouden werd door mama.' Julie staarde voor zich uit. Het deed goed om er zo openlijk over te praten. Ze had het zo lang opgekropt en weggeduwd. Nu besepte ze dat het eruit moest.

'Dat jij mij wilde gebruiken om mama te raken, kwam mij goed uit. Maar geloof me, ik ben blij dat uitgerekend zij ons heeft tegengehouden. Ik zou jou, haar, maar ook mezelf niet meer in de ogen kunnen kijken. We hadden het bijna te ver laten komen, Lucas. Jij had daarbij het excuus dat je gedronken had. Dat dat je vertroebelde. Dat had ik niet. Ik liet me verzwelgen door mijn woede, door de pijn die ik door haar voelde, door de leegte die in mij was ontstaan nadat ik de waarheid over Marc en Lennert had gehoord. Ik had bijna een onvergeeflijke, kolossale fout gemaakt.' Julie durfde Lucas niet aan te kijken.

'Mijn haat tegenover mama was er. Onmiskenbaar. Maar toen ik haar daar op de vloer van de gang zag liggen, stuip-trekkend, besepte ik dat zij alles is voor mij. Echt alles. Ja, mijn woede was er. Ja, ik vind dat ze het anders had moeten aanpakken, maar ik besepte ook dat mama toen ze in verwachting was van mij, maar ongeveer even oud was als ik nu ben. En eerlijk, Lucas, ik neem wel vaker foute beslissingen. Die met jou was er een van.'

Julie keek Lucas vertwijfeld aan. Begreep hij wat ze wilde zeggen?

'Ik heb mijn woede voor een deel kunnen loslaten. Noodgedwongen. Omdat ik nu voel dat ik haar niet kan en mag kwijtraken. Daardoor is er ruimte in mijn hoofd vrijgekomen. Het lijkt alsof mijn hersenen nu pas de ruimte

krijgen om open te staan voor haar situatie. Voor haar waarheid.'

Julie schudde haar hoofd. Ze moest dit zeggen.

'En die waarheid is dat de man van wie zij toen zielsveel hield en die de vader was van haar kind haar de rug toekeerde. Zijn vrouw was ook zwanger en mama was te trots om hem voor een onmogelijke keuze te stellen. Dus koos zij in eerste instantie voor mij, haar ongebooren kind. Haar plan om Marc als mijn vader toe te wijzen moet een noodplan zijn geweest en ik begrijp nu dat eens die woorden hardop uitgesproken waren, er geen weg terug meer was. Dat begrijp ik nu. Dat zij als prille twintiger een oplossing zocht. Dat zij een vader zocht voor haar ongebooren kind. En ik mag blij zijn dat een man als Marc mij heeft opgevoed. Ik kan hem niks verwijten. En heel eerlijk: haar ook niet. Ik heb alleen maar aan mezelf gedacht. Voelde me een slachtoffer en wilde haar dat laten voelen. Maar eerlijk is eerlijk, ik had dat niet mogen doen. Ik ben te streng voor haar geweest.'

'Je bent te streng voor jezelf', reageerde Lucas op mijn woorden.

'Ik wil er niet meer bij stilstaan. Ook ik walg van mezelf, maar dat is omdat ik beseft dat de fout volledig bij mij lag en niet bij jou.'

Lucas schudde zijn hoofd.

'Ik hoop alleen dat Kathleen het me kan vergeven. Ik weet dat het veel gevraagd is, maar ik blijf erop hopen dat ik met haar verder kan. Als dat nog kan na wat ik haar heb aangedaan.'

Julie zweeg. Ze dacht aan Lennert, die net als Lucas hoopte om met haar moeder verder te kunnen. Ze wist dat haar moeder officieel voor Lennert had gekozen. Dat dat ook de

oorzaak was van Lucas' frustratie. Maar ze wist niet of haar moeders keuze definitief was. Julie voelde onmiskenbaar dat beide mannen een bijzondere plek in haar leven hadden. Ze wist ook dat haar moeder, als het erop aankwam, haar eigen behoeftes aan de kant kon schuiven en met haar verstand kon kiezen. Had ze dat nu gedaan? Had ze voor Lennert gekozen zodat zij nu een echte vader en moeder zou hebben? Een vader en moeder die samenleefden en zorgden voor een thuis zoals Julie dat nooit echt gekend had?

Ze wist het niet.

Haastige voetstappen in de gang weerklonken en deden Julie en Lucas opkijken.

‘Liesbeth’, fluisterde Julie. Ze veerde op en haastte zich naar haar moeders beste vriendin. Die omhelsde haar en drukte Julie stevig tegen zich aan.

‘Meid’, fluisterde ze geëmotioneerd in Julies oor. ‘Gaat het wel met je?’

Julie drukte zich tegen Liesbeth aan. Tranen sprongen in haar ogen.

‘Ik weet het niet, Liesbeth’, fluisterde ze ontzet. ‘Ze is er erg aan toe. Ik weet niet of ze dit overleeft. Er was zoveel bloed... zo verschrikkelijk veel.’

Julie voelde hoe de druk van Liesbeths armen om haar heen zich verstevigde.

‘Je moeder is sterk, Julie. Ze zal zich niet zomaar gewonnen geven. Daar ben ik van overtuigd. En daar moet jij ook in geloven, hoe moeilijk dat ook is.’

Julie knikte, snuifte nog even en maakte zich toen los van Liesbeth.

‘Ik ben blij dat je hier bent’, reageerde ze. Ze zag hoe Liesbeths blik zich verplaatste naar Lucas.

‘Lucas was bij me toen ik ontdekte dat mama was neergeschoten.’

Liesbeth nam Julies arm vast en leidde haar naar de stoeltjes in de wachtruimte.

‘Vertel nu eens wat er gebeurd is’, zei ze. Het viel Julie op dat ze Lucas nauwelijks een blik waardig gunde.

Julie ging naast Liesbeth zitten en schudde haar hoofd.

Ze wist niet goed hoe ze Liesbeth moest vertellen van het fiasco met Lucas. Liever verzweg ze dat, maar ze besepte tegelijkertijd dat het vroeg of laat toch zou uitkomen. Ze keek Lucas vertwijfeld aan en schudde opnieuw haar hoofd. Liesbeth zag dat.

‘Julie’, zei ze indringend. ‘Wat is er gebeurd? Ik moet het weten.’

Julie knikte moeizaam.

‘Ja’, fluisterde ze. Ze durfde Liesbeth nauwelijks aan te kijken.

‘Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, Liesbeth. Ik heb een fout gemaakt. Een grote. Maar mama heeft mij op tijd kunnen tegenhouden.’ Julie keek schichtig naar Lucas.

Ze zocht naar haar woorden. Ze besloot om geen details aan Liesbeth te vertellen. Hoe goed haar band met Liesbeth ook was, dit kreeg ze niet over haar lippen.

‘Mama heeft me ervan overtuigd om weer thuis te komen wonen. Ik heb daarmee ingestemd. Terwijl zij naar beneden ging, zocht ik wat spullen bij elkaar. Even later hoorde ik een knal. Ik begreep eerst niet wat er aan de hand was, maar toen het geluid opnieuw klonk, besepte ik dat er geschoten werd. Toen ik beneden kwam, lag mama hevig bloedend op de grond. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik was volkomen in paniek... Even later kwam Lucas terug binnen. Hij heeft de hulpdiensten gebeld. Hij ...’

Julie keek Liesbeth vertwijfeld aan. ‘Hij heeft alles goedgemaakt, Liesbeth. Als hij er niet was geweest... Ik was ten einde raad.’

Liesbeth keek Lucas kil aan.

‘Heeft Kathleen nog iets gezegd?’ vroeg ze hem.

Lucas schudde zijn hoofd.

‘Nee, ze was bewusteloos. Ze had ontzettend veel bloed verloren.’

Liesbeth knikte zwijgend.

‘Waar is ze geraakt?’

Lucas keek Liesbeth even aan. Julie zag dat hij het moeilijk had.

‘Ik denk in de buikstreek. Misschien in haar zij? Ik weet het niet zeker.’

Een vreemde stem deed Julie opkijken.

‘Mag ik even storen?’

Er stonden plotseling twee mannen bij de ingang van de wachtruimte. Ook Liesbeth en Lucas keken verbaasd op.

‘Dag Julie’, sprak de man en hij stapte op haar af. De man kwam Julie bekend voor, maar ze wist niet meteen wie hij was.

‘Inspecteur Vanlaer’, zei hij terwijl hij Julie de hand drukte. De man naast inspecteur Vanlaer gaf Julie eveneens een hand, mompelde zijn naam onverstaaanbaar en knikte Julie toe.

‘Ik heb al enkele keren met je moeder samengewerkt’, verklaarde inspecteur Vanlaer. ‘Vandaar dat ik jou ook ken. Ik heb je vroeger wel eens ontmoet.’

Er daagde Julie iets.

‘Ja’, bevestigde ze zijn woorden. ‘Dat was toen een van Marcs vriendinnen het op mij gemunt had. Jij hebt mama en mij toen gered.’

Vanlaer glimlachte. ‘Het is al even geleden. Je bent ondertussen enkele jaartjes ouder.’

Julie knikte.

‘En nu zien we elkaar weer in moeilijke omstandigheden.’
‘Ja’, antwoordde Julie haast onhoorbaar. ‘Maar deze keer was er niemand die mama kon helpen.’
Inspecteur Vanlaer keek zorgelijk.
‘Wordt je moeder nu geopereerd?’
‘Ja.’
‘Weten jullie al iets meer?’
‘Nee, voorlopig wachten we nog af.’
‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’ vroeg Vanlaer. Hij wierp een blik op Liesbeth en op Lucas.
‘Was je erbij toen je moeder neergeschoten werd?’
‘Ik was boven op mijn zolderverdieping. Daar heb ik mijn kamer in het huis van Marc.’
Vanlaer keek vreemd op.
‘Marc? Dat is toch de man die een jaar geleden ook is neergeschoten? Bij je moeder thuis?’
Julie glimlachte vermoeid.
‘Ja, dat is zo. De geschiedenis lijkt zich op een tragische manier te herhalen.’
Julie keek Vanlaer aan.
‘Marc is de man die mij heeft opgevoed. Tot voor kort dacht ik dat hij mijn vader was.’
‘Dat was hij niet?’
‘Nee, een professor met wie mijn moeder iets had in haar jeugd bleek mijn echte vader te zijn. Mijn biologische. Mijn moeder heeft jarenlang geen contact met hem gehad, maar nu is hij terug in ons leven.’
Vanlaer knikte begrijpend. Hij keek opnieuw naar Liesbeth en Lucas.
‘Kunnen we jou even apart spreken over wat er zich vanavond heeft afgespeeld?’

Julie knikte.

Vanlaer en zijn collega gingen Julie voor naar een kleine ontspanningsruimte verderop in de gang.

‘Laten we even gaan zitten’, zei Vanlaer. Hij en zijn collega namen plaats tegenover Julie.

‘Wat is er vanavond precies gebeurd?’ vroeg Vanlaer opnieuw.

Julie vertelde alles wat er zich die avond had afgespeeld. Vanaf het ogenblik dat haar moeder Lucas had verjaagd tot dat zij haar moeder in de gang had aangetroffen en Lucas terug was gekomen en haar had geholpen. Ze vertelde in alle eerlijkheid dat Lucas eerst geen goede bedoelingen had gehad met zijn bezoek aan haar. Dat hij wraak wilde nemen op haar moeder. Dat er een strijd heerste tussen Lucas en Lennert om haar moeder. Maar tegelijkertijd verklaarde ze ook dat het dankzij Lucas was dat haar moeder misschien gered was. Ze vertelde eveneens dat zij haar echte vader Lennert en ook haar moeders vriendin Liesbeth had gebeld, maar dat ze nog steeds niets had gehoord van haar vader.

Vanlaer luisterde aandachtig. ‘En tussen je moeder en Lennert zat alles goed?’ vroeg hij.

‘Voor zover ik weet wel. Maar ik woonde al een tijdje alleen in Marcs huis, dus ik ben niet van alles op de hoogte.’

‘Waarom woon je daar alleen?’

Julie beet op haar onderlip.

‘Ik had tijd nodig’, zei ze aarzelend. Ze ontweek inspecteur Vanlaers blik. ‘Toen mijn moeder had opgebiecht dat Marc mijn vader niet was, had ik het daar erg moeilijk mee... Dat ze dat al die tijd had verzwegen. Dat ik al die tijd met een leugen had geleefd.’

‘Je nam het je moeder kwalijk’, constateerde Vanlaer.

‘Ja’, bevestigde Julie. ‘Eigenlijk wel.’ Ze vermoedde wat Vanlaer dacht. ‘Maar niet in die mate dat ik haar iets zou kunnen aandoen, als u dat soms denkt.’

Vanlaer glimlachte op een vreemde manier.

‘Maar wel in die mate dat je iets met haar ex Lucas wilde doen.’

Julie voelde hoe haar wangen langzaam rood kleurden.

Ze schudde haar hoofd halsstarrig.

‘Dat was een vergissing. Een vreselijke. Toen mijn moeder voor me stond, besefte ik dat ook. Meteen. Het was goed dat ze Lucas de deur wees.’ Julie staarde naar haar handen die voor haar op de tafel lagen.

‘Ik schaamde me dood. Ik had dat nooit mogen doen.’

‘Hoe reageerde Lucas toen je moeder hem zo behandelde?’

Julie haalde haar schouders op.

‘Niet goed natuurlijk. Hij had gedronken voordat hij kwam. Waarschijnlijk net iets te veel. Toen mijn moeder ons betrapte, was ze razend. Ze was erg kordaat toen ze hem de deur wees. Ze zei dat ze hem nooit meer wilde zien.’

‘En hij vertrok. Zonder meer.’

‘Ja, hij was wel kwaad, maar hij heeft niets meer geprobeerd. Hij is vertrokken.’

Vanlaer knikte bedachtzaam.

‘Denk je dat hij in staat was terug te keren en je moeder neer te schieten?’

Julie aarzelde. Vanlaer zag dat.

‘Ik weet het niet. Ik vind het wel vreemd dat hij is teruggekomen. Zeker omdat mijn moeder had gezegd hem nooit meer te willen zien.’

Vanlaer reageerde niet rechtstreeks op Julies woorden, maar richtte zich tot zijn collega.

‘Misschien moet jij de mensen van het lab even bellen en vragen of ze hiernaartoe komen?’

Vanlaers collega stond op, nam zijn telefoon en liep naar buiten. Julie keek hem verbaasd na.

‘Ik heb nog een vraag voor je’, reageerde Vanlaer. ‘Heb je verder nog vermoedens wie je moeder kwaad zou willen doen?’

Julie schudde verdwaasd haar hoofd.

‘Iemand van haar cliënten bijvoorbeeld?’ vroeg Vanlaer.

Julie staaarde Vanlaer verbaasd aan.

‘Haar cliënten?’ herhaalde ze Vanlaers woorden. Opnieuw schudde ze haar hoofd.

‘Ik ben er sowieso niet van op de hoogte wie mijn moeders cliënten zijn. Mijn moeder is daar altijd zeer discreet in.’

Vanlaer keek zorgelijk.

‘Is er iets wat ik moet weten?’ vroeg Julie. Ze keek Vanlaer indringend aan.

‘Ik ben pas nog bij je moeder geweest in verband met een zelfmoord die zich een tijdje geleden heeft voorgedaan. Ik kan daar weinig over vertellen, maar de kans bestaat dat een van je moeders cliënten mogelijk betrokken is.’

Julie staaarde Vanlaer verbouwereerd aan.

‘Dus... misschien zou die persoon haar neergeschoten kunnen hebben’, zei ze voorzichtig.

‘Die kans bestaat, ja.’

‘Waarom? Om wraak te nemen? Of omdat mijn moeder te veel weet?’

‘Dat laatste zou het geval kunnen zijn.’

Julie stond op en liep naar het raam dat uitkeek op de parkeerplaats van het ziekenhuis. Ze liet Vanlaers woorden tot zich doordringen.

Plotseling draaide ze zich om.

‘Maar dat betekent dat mijn moeder nog steeds gevaar zou kunnen lopen. Ook hier?’

‘Ja, met die mogelijkheid moeten we rekening houden.’

‘En kunt u daar iets aan doen? Ik bedoel, kunt u ervoor zorgen dat ze veilig is?’

‘We zullen een agent voor de deur van haar ziekenhuis-kamer plaatsen. Waarschijnlijk iemand in burger. Dag en nacht.’

Vanlaers collega kwam weer binnen en ging aan tafel zitten.

‘Het is in orde’, zei hij.

Vanlaer reageerde niet op zijn woorden.

‘Ik wil je even laten weten dat we het huis van Marc hebben afgesloten om de *crime scene* af te schermen. Het gerechtelijk laboratorium doet nu onderzoek naar vingerafdrukken en schoensporen. Het is belangrijk dat jij ons een lijst bezorgt met iedereen die er de afgelopen dagen binnen is geweest. Zo kunnen we elimineren wie in aanmerking komt als dader.’

‘Moet ik dat nu doen?’

‘Ja, liefst zo snel mogelijk. Zodra je moeder geopereerd is, zul je wel bij haar willen zijn, niet?’

‘Ja.’

‘Het is ook mogelijk dat we morgen in de loop van de dag in je moeders huis de cliëntenlijst komen inkijken. Zodra we toestemming hebben van de onderzoeksrechter, nemen we contact met je op zodat we kunnen afspreken wanneer dat kan.’

‘Dat kan zomaar?’

Vanlaer keek Julie goedmoedig aan.

‘Het is in het belang van je moeder dat we dit doen, Julie. Hoe sneller we weten wie je moeder dit heeft aangedaan, hoe sneller we achter de dader aan kunnen gaan.’

‘Er is nog iemand die mijn moeder een kwaad hart toedraagt’, reageerde Julie op Vanlaers woorden.

Vanlaer keek op.

‘De ex van Lucas. Kristel.’

‘Verklaar je nader’, zei Vanlaer.

‘Zij was in verwachting. Van Lucas. Maar ze heeft een miskraam gehad door een verkeersongeluk. Ze verwijt mijn moeder dat het haar schuld was. Na die miskraam heeft Lucas Kristel laten zitten. Hij wilde zijn relatie met mijn moeder voortzetten. Ik weet dat ze dat niet goed kon hebben.’

Vanlaer floot tussen zijn tanden.

‘Dat is heel wat’, reageerde hij. ‘Kun jij de gegevens van die Kristel doorgeven aan mijn collega? Dan kunnen we contact met haar opnemen.’

Julie wreef over haar gezicht.

‘Ik weet niet precies waar ze woont. Ik denk dat jullie dat beter aan Lucas kunnen vragen. Hij zal ook haar telefoonnummer wel hebben.’

Vanlaer stond op.

‘Dat gaan we meteen doen. Mag ik vragen om het ziekenhuis voorlopig niet te verlaten? We hebben je straks nog even nodig.’

Zonder haar verder aan te kijken stapte Vanlaer de kamer uit.

‘Als je nog even wilt doorgeven wie er de afgelopen dagen in het huis van Marc is geweest?’ vroeg Vanlaers collega. Hij keek nauwelijks op van zijn papieren.

‘Dat zijn alleen ik, Lucas, mama en Lennert. En een vriend van mij, Matthias.’ Julie dacht nog even na. ‘Dat is echt alles.’

‘Dan mag je nu teruggaan naar de wachtruimte’, zei de man voor haar.

Julie stond op en liep de gang in. Vanlaer kwam haar tegemoet. Hij leek gehaast.

‘Lucas’, zei hij terwijl hij nog enkele meters van haar verwijderd was. ‘Heb jij zijn telefoonnummer en zijn adres?’

Julie keek verbaasd.

‘Hij is net vertrokken. Hij heeft tegen die vrouw in de wachtruimte gezegd dat hij niet wilde wachten.’

Julie schudde haar hoofd.

‘Dat is vreemd’, mompelde ze.

‘Je neemt me de woorden uit de mond. Kom nog even mee, wil je.’

Haastig liep Vanlaer terug naar de ontspanningsruimte. Julie moest moeite doen hem bij te benen.

‘De vogel is gevlogen’, zei hij tegen zijn collega. ‘Hij wilde niet wachten. Vreemd toch? Waar moet hij ineens zo dringend naartoe?’

Julie gaf de adresgegevens en het telefoonnummer van Lucas door.

Vanlaer toetste Lucas’ nummer in op zijn telefoon en wachtte met een verbeterd gezicht op een reactie.

‘Voicemail’, zei hij. ‘Natuurlijk neemt hij niet op.’

Vanlaer sprak een boodschap in.

‘Lucas? Inspecteur Vanlaer hier. Blijkbaar vond je het niet nodig even te wachten. We willen je graag spreken en verwachten spoedig een telefoontje van je op dit nummer.’

Vanlaer stopte zijn telefoon weg en keek Julie aan.

‘Wij wachten hier bij jou tot de mensen van het lab langs

zijn geweest en dan gaan we die Lucas van jou thuis een bezoekje brengen.'

Julie voelde zich opgelaten. Sowieso was het 'haar Lucas' niet, maar ze begreep zelf niet waarom hij zo plotseling verdwenen was. Ook zij vond het erg verdacht overkomen. Alsof hij iets te verbergen had. Alsof hij meer wist.

Kon dat? Kon Lucas iets te maken hebben met het neerschieten van haar moeder? De gedachte alleen al maakte Julie misselijk.

Was haar domme actie met Lucas de oorzaak van alles? Nu pas drong het tot haar door dat zij medeverantwoordelijk kon zijn voor het neerschieten van haar moeder. En als dat zo was, hoe moest ze dan verder? Hoe in godsnaam?

De tijd leek niet te verstrijken. Julie wist wel dat ze geduld moest hebben, dat de operatie die haar moeder onderging niet eenvoudig was, maar juist omdat het zo lang duurde, groeide haar ongerustheid minuut na minuut.

‘Heb je Lennert ondertussen kunnen bereiken?’ vroeg Liesbeth, die bij haar gebleven was.

‘Nee.’ Julie schudde haar hoofd. ‘Het lijkt wel alsof de mannen in mama’s leven het allemaal laten afweten net nu ze hen het hardst nodig heeft.’

Julie keek naar inspecteur Vanlaer en zijn collega, die op de gang stonden. Vanlaer hing al een hele tijd aan de telefoon en uit de hevige armbewegingen leidde Julie af dat de plotselinge aftocht van Lucas hem bezighield.

Liesbeth humde bevestigend op Julies woorden.

‘En er is misschien nog meer aan de hand’, zei Liesbeth terwijl ze haar stem dempte. Ook haar blik gleed naar de gang. Naar Vanlaer en zijn collega. Julie richtte haar blik op Liesbeth.

‘Ik weet niet of ik er goed aan doe om dit te zeggen’, zei Liesbeth. ‘Maar nu je moeder is neergeschoten en we bij god niet weten wie dit op zijn geweten kan hebben, vind ik toch dat je alles moet weten, Julie. En wat ik te vertellen heb, is misschien een storm in een glas water, maar toch...’

Julie keek Liesbeth afwachtend aan.

‘Ik heb je moeder nog gesproken voordat ze jou en Lucas

opzocht. Meer nog, ik ben degene die haar naar alle waarschijnlijkheid naar jullie heb geleid.'

Liesbeth keek opnieuw in de richting van de gang. Toen knikte ze. Alsof ze zichzelf ervan overtuigd had dat ze dit moest doen.

'Voordat hij naar jou kwam, is Lucas bij mij thuis langs geweest. Hij heeft geprobeerd ook mij te verleiden, maar ik had zijn bedoelingen snel door en heb hem de deur gewezen. Hij zei toen dat hij Kathleen zou treffen in datgene wat haar het liefst was.' Liesbeth keek Julie betekenisvol aan. 'Jij dus.'

Julie luisterde ademloos. Dit was nieuwe informatie voor haar.

'Daarna ben ik onmiddellijk naar jullie huis gereden. Toen ik naar binnen wilde, stormde Lennert mij voorbij. Hij leek overstuur. Meer nog, hij leek... furieus.'

Liesbeth keek Julie een tel aan, bevochtigde vluchtig haar lippen met haar tong en ging toen verder.

'Toen ik in de keuken kwam, stond je moeder daar.' Liesbeth staarde voor zich uit. Alsof ze het beeld weer voor zich zag.

'Je moeder had haar handen om haar hals. Die was vuurrood. Dat zag ik niet onmiddellijk, pas later drong het tot me door. Ik vroeg haar of alles in orde was, juist omdat ze daar zo raar stond en omdat ik Lennert had zien wegstormen. Eerst zei ze dat alles oké was, maar toen ik aandrong, zei ze dat zij en Lennert ruzie hadden gehad.' Liesbeth keek Julie aan.

'Over Lucas.'

Julie liet de woorden tot zich doordringen.

'Ik weet niet wat er is gebeurd. Ik weet niet of ik datgene wat ik heb gezien ook zo moet interpreteren.'

‘Je bedoelt dat je je afvraagt hoe erg die ruzie was. Heeft ze dat gezegd, Liesbeth?’

‘Nee. Ik ben toen maar meteen begonnen over Lucas. Over zijn poging mij te verleiden. Ik heb zijn dreigende woorden herhaald en zij wist onmiddellijk dat hij jou wilde treffen. Toen is ze meteen het huis uit gelopen.’

Julie luisterde aandachtig. Er ontstonden nieuwe beelden in haar hoofd door Liesbeths woorden. Hoe erg was de ruzie tussen haar moeder en Lennert geweest? Een ruzie over Lucas. Of eerder een ernstige woordenwisseling? Nee, Liesbeth zei een ruzie.

En haar moeder had met haar handen om haar hals gestaan. En haar hals was vuurrood geweest.

Julie slikte de wrange smaak weg die al de hele avond in haar mond hing. Kon het zijn dat Lennert haar moeder fysiek had aangevallen? Was hij tot zoiets in staat?

Julie schudde haar hoofd. Ze kon het zich nauwelijks voorstellen. Ze wilde het zich eigenlijk ook niet voorstellen. Lennert leek altijd zo verstandig. Zo beheerst. Niet koud of berekenend, maar warm en empathisch. Maar ze was al een tijdje niet meer thuis geweest. Ze had een tijdlang in Marcs huis gewoond en contact vermeden met haar moeder. Ze wist dus niet precies wat er allemaal kon zijn gebeurd tussen haar moeder en Lennert. Wat er zich mogelijk had afgespeeld tussen haar moeder en Lucas.

Julie wreef over haar gezicht en schudde opnieuw haar hoofd. Ze liet zich tegen Liesbeths schouder vallen.

‘Laat Lennert daarom niets van zich horen?’ vroeg ze zich hardop af. ‘Is er iets tussen die twee gebeurd wat definitief is?’

‘Ik weet het niet’, antwoordde Liesbeth. ‘Anderzijds, zelfs